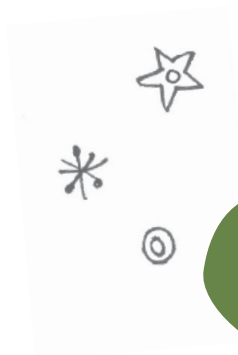


# Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek  
2024. FEBRUÁR





4

8

18

22

24

26



## CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLV. évfolyam, 470. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA ([www.teamdba.co](http://www.teamdba.co))

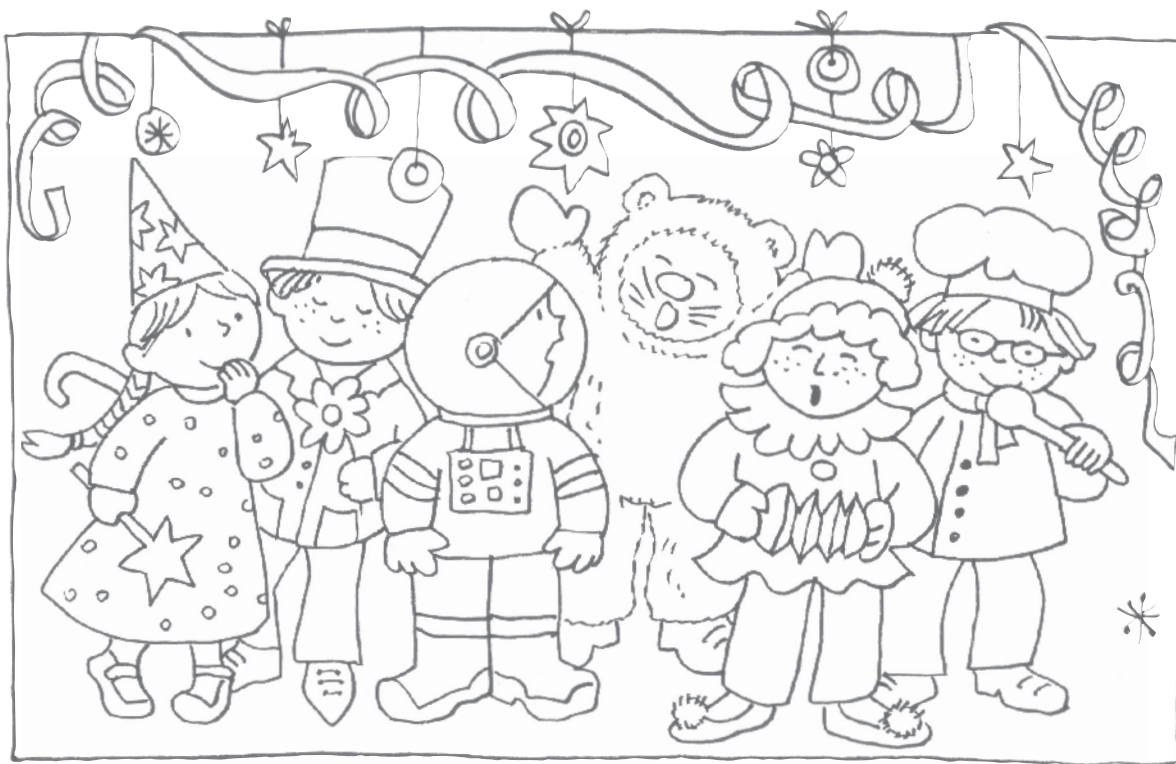
Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

[naps.sziv@napsugar.ro](mailto:naps.sziv@napsugar.ro) • [www.napsugar.ro](http://www.napsugar.ro) • [www.facebook.com/napsugar.szivarvany](https://www.facebook.com/napsugar.szivarvany)

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,  
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x



A farsangi bálon készültek a fényképek. Színezd ugyanolyan színűre ugyanannak a jelmeznek elülső és hátsó oldalát!





DÖME ZSUZSA

# A medvének jól megy dolga

A medvének jól megy dolga,  
barlangjában szendereg,  
kinn a szél a havat hordja,  
benn nem érez hideget.

A medvének dolga jól megy,  
nem gondol a holnapra,  
téli álmát óvja nagy hegy  
hóval fedett oldala.

Dolga jól megy a medvének,  
horkol, durmol, dűnnyög is,  
málna sem kell őkelmének,  
mély álmában még nyög is.

Jól megy dolga a medvének,  
nem aludt még eleget,  
hiába hívja ki ének,  
átalussza a telet.



CSILLAG ISTVÁN rajzai



NAGYÁLMOS ILDIKÓ

# Felébredt a barnamedve

Felébredt a barnamedve,  
korgó hasa felköltötte,  
felzaklatta téli álma,  
s kilépett a havas tájra.

Azt álmodta, meleg nyár volt,  
málnabokrok között táncolt,  
és a finom, édes málna,  
szétolvadt a medveszájba'.

De a hasig érő hóba',  
semmi se volt, csak egy róka,  
sovány, éhes, tyúkra vágyó,  
meleg napsütésre váró.

Ivott egyet a forrásból,  
megijedt az árnyékától,  
bosszankodott, s haragjába'  
visszabújt a barlangjába.

BERTÓTI JOHANNA

## Bacilus-ostrom

Megfájdult a torkom,  
bedugult az orrom,  
ülhetek hát otthon.

Teát iszom folyton,  
fogy a torok-bonbon.

Igen sok a gondom,  
a kedvem is zordon.

A bacilusfronton,  
hű, micsoda ostrom!



CSEH KATALIN

# Szépség- verseny

Özönlenek a cincérek,  
szájtátva bámuljuk őket,  
egyik szebb, mint a másik,  
szárnyfedőkön napfény játszik.

Ki a legszebb, legcsodásabb,  
döntenünk kell, zsűritársak!  
Fölvonulnak most előttünk,  
kiáltanak: győzni jöttünk!

Fekete ácszcincér,  
fenyvesben vígan él.  
Bársonyos darázscincér,  
lomberdőben nem henyél.

Csőszcincér, a sötétbarna,  
árnyas tölgyes az otthona.  
Kis hőscincér, nagy hőscincér,  
verseng, lásd, a jutalomér'.

Pézsmacincér fűzfa lakója,  
fémeszöld az új zakója.  
Tűzpiros facincér: téglavörös,  
tűzifák fölött álma köröz.

Bükkerdőből jön serényen  
a havasi cincér,  
bársonyfekete mintázat  
kékesszürke ingén.

Ki a legszebb, legcsodásabb?  
Nosza, döntsünk, zsűritársak!  
Ne habozzunk sokáig,  
csak hajnal hasadtáig!

Hírül adjuk máris, rögvest:  
a havasi cincér a győztes.





KISS LEHEL

# Havasi cincér

Csendesen zokog a kisfiam:  
eltűnt a havasi cincér!  
Pedig nem adta volna ő  
senkinek semmi kincsér'.

Gyönyörű kékes háta volt,  
arasznyi hosszú a csápja.  
Elrepült vajon? A földre bújt?  
Esetleg vissza a fába?

Rögtön szólt nekem, hogy mit talált,  
de mire odaértünk,  
nem láttuk már, csak hült helyét.  
Sáros lett tenyerünk, térdünk,  
ám többé nem került elő.

Imbolyog két fáradt árnyék...  
Zokog a fiam. Hej, kis bogár,  
ha tudnék, utánad szállnék!

MOLNÁR KRISZTINA rajza



SZŐCS MARGIT

# Szépségverseny



**A**lpesi Rozi a Korhadt Bükk lakótelep egyik kuckójában hevert. Két éve kötöttette be a mamája, még pete korában. Azóta nem mozdult ki az otthon védelméből, itt töltötte lárvaéveit.

Néhány hete azonban álmokör tört ki rajta. Folyton bóbiskolt, melegre vágyott. Puha hálósákokat horgolt magának, és befészkelődött a legmelegebb hálófülkébe. Azután csak szundikált.

Egyszer csak kipattant a szeme, és nem bírta visszaaludni. Hallgatta a szélben zizegő,

tapsikoló levelek tereferéjét, az erdei bogarak andalító zümmögését.

– Hallottátok? – mondta a piros nyárfalevélbogár a többieknek. – Szépségverseny hirdetett Luka, a szarvasbogár az erdei rádióban. Itt lesz a közelben, a Korhadt Bükk lakótelep főterén, ma 12 órakor, amikor a legforróbb a napsütés. Névvél ellátott fényképpel lehet benevezni 11 óráig.

Rozi izgatott lett a hírtől. Bár nem tudta, miként zajlik egy ilyen esemény, erős vágyakozás fogta el, hogy részt vegyen a szépségversenyen. Annál is inkább, mert nem látott még semmit a külvilágból. Kidugta a fejét a hálósákból, előkotorta tavalyi fényképét az egyik zugból, ráfirkálta a nevét, és a járton át kiteszkolta a felszínre.

Éppen arra járt Luka, a szarvasbogár, aki másodállásban postás volt. Rápillantott a fényképre, felnevetett.

– Ez a csenevész holdsarló akar versenyezni velem? – vihorászta. – Ám legyen, legalább nem kell félnem, hogy leköröz a külsejével – mondta, és szárnya alá tűzve a zsűrihez vitte a küldeményt.



Rozit bántotta a szarvasbogár gúnyolódása. Elhatározta, hogy megleckézteti a tapintatlan bogarat. Összeszedte minden tudását, és szürkés-kék meg fekete bársonyból csodaszép ruhát varrt magának. Fejére fekete gyöngyökkel kirakott csápdíszet illesztett, és pontban 12 órakor eltipteget a Korhadt Bükk főterére.

A tér zsúfolásig telt mindenféle izgó-mozgó bogárral. Amikor Rozi megjelent közöttük, megszűnt a zümmögés, döngicsélés. A bogarak ámulattal csodálták a különös jelenséget.

– Kihez van szerencsénk? – kérdezte a százlábú, a zsűri elnöke. – Igazán sajnálom, hogy nem versenyezhet ezzel a gyönyörű

külsővel. De a szabály az szabály. El kellett volna küldenie a fényképét – magyarázta az elnök.

– Alpesi Rozália vagyok, a havasi cincérek családjából – mutatkozott be Rozi. – Elküldtem a fényképem. Luka, a szarvasbogár adta át a tisztelt zsűrinek.

A százlábú gyorsan átnézte a fényképhalmot, és megtalálta a cincér nevével megjelölt képet. Tekintete ide-oda ugrált Roziról a fényképre, a fényképről Rozira.

– Magasságos rezgőnyárfa! – hüledezett. – Ha a tetszeni vágyás ilyen átváltozásra képes, akkor a jövő évi szépségversenyre én is benevezek!

**FORRÓ ÁGNES** rajzai





IMRE ESZTER

# A nagy tücsökvári szökőnap-szavazás



**A**lig érkezett meg a szürkeléptű február, a Ciripelőn máris felharsantak a hangosbemondók.

– Figyelem, figyelem! Közhírré tétetik! Figyelem, figyelem! Közhírré tétetik! Figyelem, figyelem! Közhírré tétetik! – Vidra Vencel hangja ellepte Tücsökvárat.

A tücsökváriak még a reggelijüket sem fejezték be, máris nagykabátot, sapkát, sálat és kesztyűt kaptak magukra. Nemsokára mindenki kint volt a téren. A Ciripelőt izgatott duruzsolás járta át.

– Vajon mit akar bejelenteni?

– Remélem, nem az újévi fogadalmakról van szó... – aggodalmaskodott Csiga Titusz, aki még mindig nem festette ki a házát.

– Szerintem a befagyott vakondtúrások miatt hívott össze mindenkit. – Vakond Rajmund már hetek óta reménykedett, hogy a panaszai cselekvésre sarkallják Tücsökvár vezetőit.

– Á, biztos, hogy nem! A Filharmóniának kell két új tuba – fontoskodott Fülemlüle Müller.

– Figyelem, figyelem! Közérdekű közlemény következik! – Mindenki lélegzetvisszafojtva várta a nagy bejelentést. – Ezenel Tücsökvár polgárai tudomására hozom, hogy idén szökőév van!

Vidra Vencel szavai hallatán ámulat, izgalom és lelkesedés röppent végig a nagy téren.

– Idén februárban lesz egy ajándék-napunk! A tücsökvári hagyományhoz híven szavazásra bocsátom, hogy mire szánjuk február utolsó utáni napját!

A tücsökváriak alig bírtak magukkal. Csiga Titusz szinte a háza köré csavarodott izgalomban: most végre mindenki segít kifesteni a házát! Vakond Rajmund a saját szavába vágva mondta, hogy akkor mindenki segíthet a befagyott túrások ügyében. Veréb Vica és családja boldogan csiripelte, hogy most végre lesz idő becsületesen kitakarítani a Nagy



Madáretetőt, és Bagoly Boró felvetette, hogy a szökőnapon át lehetne rendezni a Tücsökvári Könyvtárat.

– Figyelem, figyelem! Egy kis fegyelmet kérek! – harsogta Vidra Vencel a színpadon, de a tücsökváriak lelkesedésén már nem talált fogást.

– Kaparjuk le a fákról a festéket! – javasolta Hangya Áron, mert már évek óta zavarta, hogy a fákon néhány havonta felbukkan a különös fehér festék, amit a hangyagyerekek még nyáron is hónak néznek, ezért nem mernek felmászni.

– Aludjunk egész nap!... Erről jut eszembe, Medve Barnát nem kéne meghívni a szavazásra? – kérdezte Sikló Zágón.

– Medve Barna egyáltalán nem lesz boldog, ha felébreszted – felelte Őz Gréti.

– De ha felébred, és megtudja, hogy nélküle szavaztunk? – csatlakozott a vitához Kisróka Zibó.

– Szavazzunk! Felköltsük Medve Barnát, hogy részt vehessen a szavazáson, vagy hagyjuk inkább aludni? – harsant Vidra Vencel hangja.

- Igen!
- Neeem!
- Nehogy!
- Mindenképp!
- Talán...
- Költsük fel!



– Neeem! Én nem akarok ott lenni, ha felköltitek!

– Szerintem sem!

Nagy nehezen megszavazták, hogy hagyják Medve Barnát aludni.

– Akkor ezzel meg is volnánk – jelentette ki megkönnyebbülten Vidra Vencel.





– Éhes vagyok! – szólt Tücsök Gusztáv.  
– Igaz! Ebédidő van! – így Sün Ábris.  
– Egy óra ebédidő, addig berekesztem a szavazást! – fogadta el a javaslatot Vidra Vencel.

– Milyen szavazást? Hiszen most dőlt el, hogy hagyjuk aludni – mérgelődött Lepke Lilla.

– Az eredeti szavazást... a szökőnapról!  
– Ó! – felelte Lepke Lilla, kissé szégyenkezve.

Egy óra múlva a jóllakott tücsökváriak visszatértek a Ciripelőre.

– Szavazzuk meg tehát, hogy mire fogjuk használni február utolsó utáni napját! – csendült Vidra Vencel hangja, ezúttal már gondterhelten.

Újabb ötletek, javaslatok, követelések. A kívánságok záporoztak. Lassan szürkülni kezdett, Tücsökvárra ráereszkedett az este. Vidra Vencel belesóhajtott a mikrofonba.

– A szavazást eredmény hiányában újabb négy évig berekesztem – jelentette be –, és mivel a mai nap elment a szavazással, a szökőnapot a mai nap pótlására használjuk!

– Akkor legalább mindenki tudja, mit csinál aznap... – élcelődött Sikló Zágón.

Lassan oszlott a tömeg, a lakók kisebb csoportokba verődve hazaballagtak a februári estben.

Medve Barna barlangja mellett Lepke Lilla felkiáltott:

– De jó, hogy végül nem ébresztettük fel!



**SZABÓ ZELMIRA** rajzai

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

# Gubanc

**M**álnamari onnan kapta a nevét, hogy széles talpától a hosszúkás orráig mindenünnen áradt belőle a málnailat. És nemcsak nyáron volt málnailatú, amikor az erdő többi része is, hanem ősszel, sőt még télen is, amikor az erdő egy időre illatát veszítette.

Gubanc mellette sündörgött. Neki szeleburdiság-illata volt, ha jobban megszagolta az ember. Egy kis menta, egy kis friss sár, kakukkfűvel megspékelve... Gubanc őszi bocs volt. Volt egy testvére, egy kislány, s Málnamari minden nap búsult is ezen, hogy csak volt. A kis lánybocs ugyanis elpusztult.

Gubanc nem emlékezett a hűgára, meg amúgy sem volt ideje emlékeket kergetni, mikor kergethetett legyet, békát, vagy éppen gyíkot. Ezen a télen hópelyheket kergetett a legszívesebben. Málnamarival amúgy sem lehetett játszani, mert szunyókált.

Gubanc viszont nem volt álmos. Málnamari hiába próbálta mohapárnára fektetni, zuzmóaplannal takargatni, medveénekekkel altatgatni, Gubanc megvárta, hogy anyja lehunyja a szemét, és máris kisomfordált a barlangból. Óvakodj az embertől! – hallotta any-

ja szokásos figyelmeztetését, de már nem felelt neki.

Az erdőben sétáló kislány olyan óvatosan lépdelt, hogy nem ropogott talpa alatt a hó. Karácsonyra kapta a piros csizmácskát, s büszkén nézte, hogy lépte nyomán a csizmatalp csillagokat rajzol. Anci a vadász lánya volt. Tudta, hogy kell az erdőben járni, hogy ne zavarja meg a csendet.

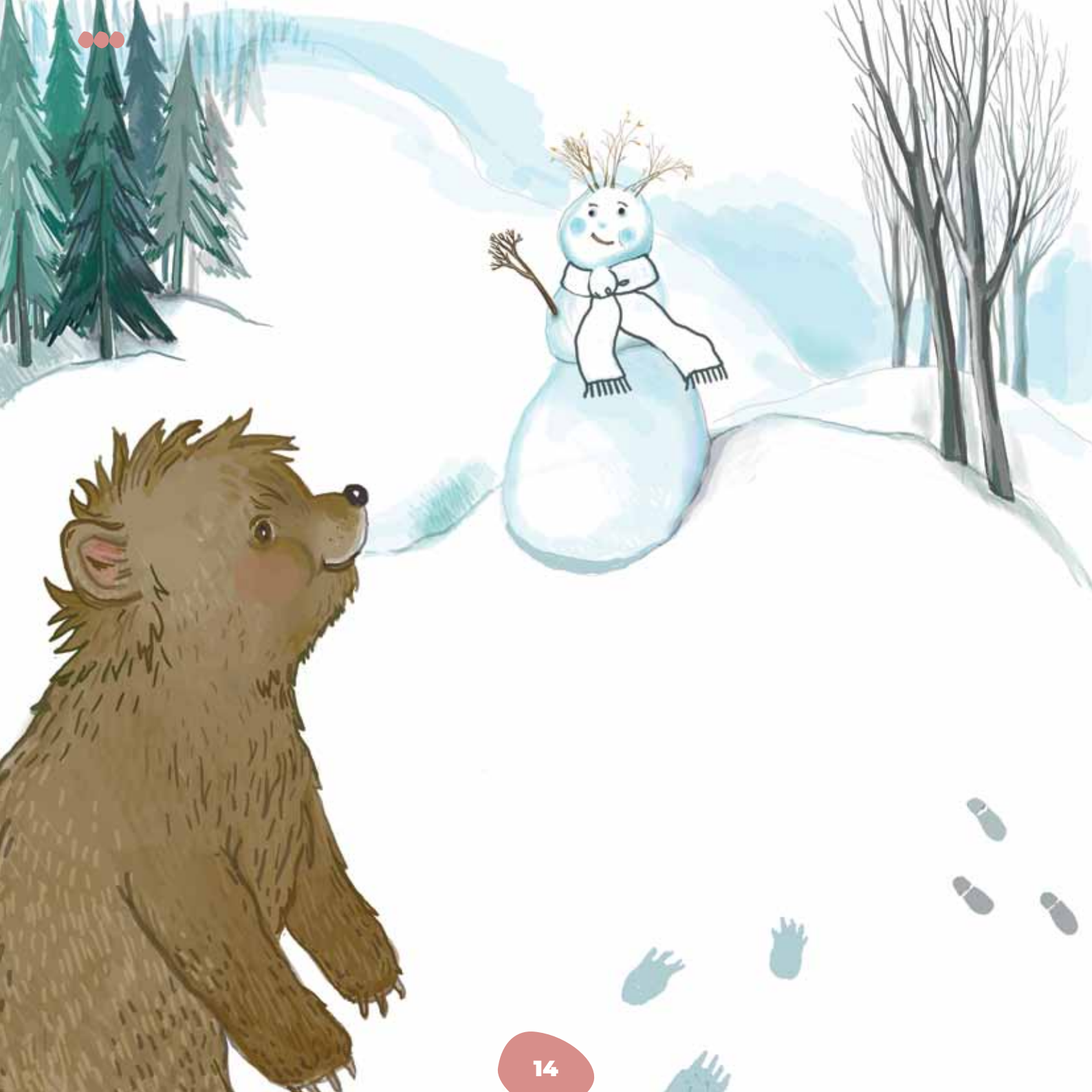
Meglesett egy szarkát, de hamar továbbment, tudta, mit keres. Amióta apja a medvékről beszélt neki, arra készült, hogy megkeresi a búvóhelyüket. Nem félt, de a nagy fehérségben lassan úrrá lett rajta valami ünnepi várakozás hangulata.

Gubanc néhány hangyát vizsgálgatott a fatörzsön, amikor Anci megközelítette.

– Szia, mackó! – kiáltott felé vidáman, amire Gubanc meglepetésében felhorkant.

Csodálkozott, hogy nem hallotta a kis betolakodót, nem érezte annak a szagát. Hát ami igaz, igaz, Anci nem volt éppen magas, s vékonyka is volt, pedig már betöltötte a tizenegyet. Kicsit volt csak magasabb Gubancnál.

A kislány örült, hogy a kismedve nem menekül el. Nézte nedves orrocskáját, nagy, vastag bundakabátját, és beszélt hozzá. Gubanc pedig nézte a száraz orrocskát, a fehér műszörme bundácskát, és azon gondolko-





dott, hogy ez a kis valami biztosan nem veszélyes.

Reméli, hogy nem, mert már mellette állt, és nagyon fehér mancsával a Gubanc bundájában matatott. Olyan volt a mancsa, mint két nagy hópehely, és olyan puhán is ért a szőréhez. Gubanc leheveredett a kislány mellé, az pedig minden titkát elmondta a bozontos medvefiúnak. Sokáig üldögéltek egymás mellett, majd egyszer csak a kislány felpattant.

– Jaj, mennem kell, apa meg fog szidni! Nem tudja, hol vagyok.

Gubanc feltápáskodott. Az egyik mancsával a hóba csapott, mintha azt mondaná, maradj még. Jó mélyen látszott a medvenyom. Anci mosolygott, s a medvenyom mellett hóba süllyesztette saját kezét.

– Tessék. Most már barátok vagyunk, megpecsételtük... – majd felugrott, és elszaladt a fák közt.

Gubanc másnap már korán a két nyom mellett várt. Napnyugtáig őrizte a két mancsnyomot.

Anci persze nem jött. Nem jöhetett, mert a vadász rájött, hol kódorgott egy szem lánya. Elküldte hát, töltsse a telet a városban. Fűteni is kevesebbet kellett, és legalább biztonságban tudta a lányt.

Szállingóztak a napok, mint a hópelyhek. Gubanc minden nap ott várt a két nyom mellett, de hiába. Elmúlt január, s a kislány nem

jött. Gubanc érezte, hogy fáradt és valami szúrja a bunda alatt mellkas tájékon.

Február elején Anci hazlátogatott. A bőséges ebéd után apja leheveredett, és a kislány, mint a villám rohant az erdőbe. A két nyomocská mellett mackóhátsó mély nyoma látszott. Anci várt, szólongatta a medvét, s estefelé épített egy hóembert, amire saját sálját kötötte fel.

Alig látta az utat hazafelé a könnyeitől. Vajon mi történhetett a barátjával? Másnap Gubanc, miután percekig szaglászta a hóembert, rájött, hogy nem veszélyes. A csíkos sálát óvatosan gyűrögette mancsában. Ismerte a sálát, ezt az illatot várta, leste egész télen, a barátság illatát.

Gondolta, felteszi a nyakára, hogy majd, ha eljön a kislány, egyből tudja, melyik az ő medvéje, nehogy összetévevessze egy másikkal. A szellő meglebbentette a bocs nyakán a sálát, s a kisbocs kedvtelve nézte hatalmas árnyékát. Majd hirtelen ólmos fáradtságot érzett.

– Igaza van Málnamarinak, aludni kellene – dűnnyögte, és becammogott a barlangba.



Egészítsd ki a rajzot. Színezd ki a hóember sálját, folytasd a nyomokat, rajzolj madarakat és szállingózó hópelyheket!

**FAZAKAS ILDIKÓ rajza**



CZEINER-SZÜCS ANITA

# Vidorvölgy

Zé – 2. rész

Szöke tincseit, szelíd arcát és kék zubonyát simogatta a langyos szellő, amikor Vidorvölgy újdonsült hercege kilépett az iskolai étkezde ajtaján. Akárcsak a többieknek, a csokitorta után neki is jólesett a friss levegő. Zé épp csak beleszipantott, amikor valaki oldalba bökte.

– Szia, jössz focizni? – kérdezte heherészve egy iskolás fiú. – Ott lesz a meccs a nagypályán – mutatta.

– Miért is ne – kiáltotta Zé, és szaladt is a fiú nyomában.

Félórával később Zé két hátvéd között találta magát a frissen nyírt, illatos pálya kapuja előtt, gólhelyzetben. Harsogtak a hajrák, dobogtak a szurkolók, és Zé, mint aki világéletében ezt csinálta, lábát a labdához tapasztotta, mélyen a kapus szemébe nézett, majd teljes erőből ellőtte a fekete-fehér bőrt. A focilabda a kapu bal felső sarkában pörgött.

– Gól-gól! – visszhangozta a völgy, s a következő pillanatban csapattársai vállukra vették Zét, és tiszteletkört futottak vele a másik kapuig. Közben azt skandálták: szép volt, Zé, szép volt, Zé! Kitartó küzdelemben végül az újonc herceg csapata egy ponttal kikapott az ellenféltől.

– Jó meccs volt, kösz a játékot! – gratuláltak egymásnak a fiúk, majd hazaindultak.

– Nagy voltál, gyere el máskor is! – köszönt el Zétől egyikük.



A csapata vesztett, Zé mégis rég volt enygyire boldog. Séta közben, örömeben hatalmasakat lépett, szinte repült. Nem vette észre, hogy nagy lendülettel óriási pocsoya felé tart.

Íí – a kék zubbony könyékig sáros lett. Zé a pocsoyában állt, csöpögött róla a sáros víz. Ahogy átázott cipőjét bámulta, egyszer csak megcsillant tükörképe a vízen. Kisimult arcát nézegetve eszmélt fel: nem fáj a hasa, nem kínozza semmilyen görcs, nem kell lefeküdni, nem keresi a mosdót, még egy kis émelygést sem érez. Zé újra ugyanaz a gondtalan gyerek volt, mint emlékeiben, amikor még nem látogatta a doktor.

Hirtelen egy virágszirom csiklandozta az orrát, olyan fehér, mint amiről Keresztes mesélt. Ám hiába vakarta azt a pisze orrát, a csiklandozás nem szűnt meg. A következő

mozdulatra aztán kinyitotta a szemét. Ott himbálózott az orra hegyén kis barátja, Keresztes.

– Szépet álmodtál? – érdeklődött a pók.

– Aludtam? Vidorvölgy csak az álmomban létezik? – hebegte Zé, és csíkos pizsamáját tapogatta. Száraz és patyolattiszta volt.

– Jól van. Örülök – mosolygott Keresztes.

– Most már tudod, mit keresel, és azt is, hogyan juthatsz el oda.

Zé magához ölelte erdőmintás kispárnáját, és a völgybéli focimeccsre meg a tükörképére gondolt.

Melyik képkocka nem szerepel a mese szövegében?





TÓTH ÁGNES

# Sárkánytorok

Fájdogál a sárkány torka,  
szól a doki: – Egy kis torma  
enyhítené ezt a náthát,  
igyon forró, mézes zsályát.

– Jaj, csak azt ne – szól a nénje –,  
forró tea dehogy kéne,  
hisz torkából ez a beste  
tüzet okádott az este!

Most is tűzforró a helye,  
s három nyakán három feje,  
épp úgy tüzel, mint a torka,  
jobb lesz a jég, mint a torma.

Szól a doki: – Akkor legyen:  
négyóránként fagyit egyen,  
de gigáját mindenképpen  
jól ki kell kotorni, kérem.

Sok a korom, amint látom,  
attól köhög kis barátom.  
Hogy tisztuljon s nyerjen erőt,  
felírok egy kéményseprőt.

DEÁK KATALIN rajza





SZÉKELY FERENC

# Téli kép

Unokáimnak

Ág reccsen a hó alatt,  
ház ormain madárhad.

Rigó röppen kert alján,  
megpihen az almafán.

Harkály kopog, zakatol,  
odút keres, behatol.

Kisbogár a csőrében:  
uccu, megvan ebédem!

Nyurga kémény füstöt ád,  
égbe nyúlik: ostorág.

Szél kajtat a domb hátán,  
kenyeret süt édesanyám.

Ropogós, fehér, mint a hó,  
délben megesszük – csuda jó!



Ujjbegy-festéssel színezd ki a fájó torkú  
sárkány sálját. Kövesd a színsort.





LÁSZLÓ NOÉMI

# Sülve-főve

## 12. rész

**E**z mi? – kérdezte Töhötöm, az előtte gőzölgő tányérra meredve.

– Étel! – mondta Tas. – Jó étvágyat!

– Ez zöld! Nem eszek zöldet!

– Hogyhogy nem eszel zöldet? Éhes ember nem válogat, tessék nekilátni!

– Az lehet, hogy nem válogat, de éhes ember ételt eszik! Az étel nem zöld! A fű zöld, meg a fa, meg a beteg ember arca!

– Maradjunk a beszéd tárgyánál!

– Fúj, Tas, most már biztosan nem eszem belőle! Szerintem is trágya!



– Nem trágya, hanem tárgy! A beszéd tárgy! A dolog, amiről épp szó van. Vagyis a spenót.

– Spenót, trágya, egyre megy! Rendes sül nem eszik gőzölgő, zöld kupacot!

– Rendes sül azt eszik, amit a gazdája eléje tesz, és hallgat, megértetted? – pattogott Tas, vörösödő füllel. – A spenót egészséges, tele van vassal! Különben is, táplálkozásodról az áll a tudományos írásokban, hogy babérlevelet, akáclevelet, a vadgesztenye, a tölgyfa, a kőris, a nyírfa és más fák leveleit fogyasztod. Az mind zöld!

– Mese habball! – mondta Töhötöm. – Mit érdekel engem, mi sületlenséget összehordanak rólam a tudósok. Nem vagyok én Cibere vajda! Rendes ételt kérek! Semmi kedvem vasat rágni!

– Jaj, hát nem úgy van benne, te butus! És ugyan mi vagy, Konc király? Szerinted mégis mi a rendes étel?

– Hogyhogy mi a rendes étel? Ezt minden gyermek tudja! – prédikált Töhötöm. – A rendes étel hús krumplival. Rántott hús szalma-

krumplival, sült hús rozmarin-

gos krumplival, pörkölt hús

krumlipürével, füstölt

csülök parasztkrumpli-

val, sült kolbász papri-

kás krumplival...





– Burgonya! Rendes ember burgonyának mondja. Sült burgonya, nem szalmakrumpli! És tört burgonya, nem krumplipüré! – mondta Tas.

– Mit okoskodszt itt nekem? Ki sem tudom mondani! Nem burrogunk! Krumpli, és kész! Ha nem tetszik, akkor pedig pityóka!

– Egyik burrog, másik kurrog, a harmadik pedig pittyeg. Jó kis nevei vannak ennek a zöldségnek!

– Hogy volna zöldség, amikor sárga?

– Zöldség szavunk konyhatechnikai műszó!

– Úristen, Tas, beszélj magyarul, egy kukkot sem értek!

– A zöldség kifejezés nem tudományos, hanem a konyhában használt szó. A lágy szárú növények bármelyik részét jelenti. Bármit, ami nem gabona és nem fán terem. Saláta, uborka, brokkoli, paradicsom, paprika, tök, zöldborsó, bab, sárgarépa...

– Megint előkelősködsz. Az murok! Murok, petrezselyem. Az meg hogyan zöldség? Egyik sárga, másik fehér.

– Mondtam már, hogy nem a színe számít! Azért zöldség, mert zöld szárú növénynek valamelyik része. Gyökere, szára, levele, termése, mindegy, mindaddig, ameddig zöld szárral csatlakozik a földhöz!

– Akkor a dinnye is zöldség? – kuncogott Töhötöm.

– Képzeld el, hogy egyesek szerint a dinnye is zöldség, igen. Vékonyra szelt füstölt sonkával például nagyon finom!

– Tudod mit? Egyél dinnyét sonkával meg spenótot sárgarépával te, jó? Nekem pedig adj rendes kaját, vagyis húst krumplival, és akkor nem lövöm ki a konyhában a tuskéimet! – mondta Töhötöm, majd felállt az asztaltól.

– Nem kapsz semmit, amíg a spenótot meg nem etted. Most meg hova mész?

– Megyek, levelet írok a rólam értekező tudósoknak. Megírom nekik az őszinte véleményem.



**MÜLLER KATI**  
rajzai



# Kukucsi nyomoz

## Kukucsi és az öreg bükk



Reggelre friss hótakaró borítja a tájat. A tél még nem hagyja magát, az utolsó heteket is kihasználja.

Kukucsi elindul Vincéhez, kirándulni készülnek. Vince otthonában előkerül egy térkép. A papír kissé megsárgult, széle kopott. Legjobb kirándulásait mindig így tervezik meg.

Kinéznek egy erdei útvonalat. Ezen a részen régóta nem jártak. Belebújnak hát csizmáikba, hátukra veszik a táskát, és elindulnak.

Az erdő öregnek tűnik. A fák ágai magasan az ég felé meredeznek. A törzsek szélesek és girbegurbák. Kidőlt fák és gallyak hevernek a földön.

Séta közben néha meg-megcsúszik a két kis vakond. Eleinte vidáman számolgatják, ki hányszor. A negyedik csúszás azonban nagy eséssel végződik. Kukucsi sajgó hátsóval próbál felkecmeregni a hóból. Vince nyújtja apró mancsait, hogy felsegítse barátját. Ám Kukucsi figyelme másra terelődik. Egy nagy, öreg bükkfa törzse mellé huppant le. A fa kérge felszakadozott. Belsejébe utakat rág-

tak. A kérge alatt fehér lárvák bújnak. Óvatosan nézik mindketten.

– Ho-hó, tán csak nem? – kiált Kukucsi. Ő sejti már, miféle lárvák lehetnek.

A kiáltásra bagoly riad fel. Durcásan szólítja a két kis vakondot.

– No, ha már felébresztettetek, legalább segíthettek kitakarítani az erdőt. Kellenek gerblyék, hogy összeszedjük a tavalyi lehullott leveleket. Kell egy szekér, hogy elszállítsuk a kidőlt fákat...

És sorolná is tovább, ha a két kis vakond félbe nem szakítaná.

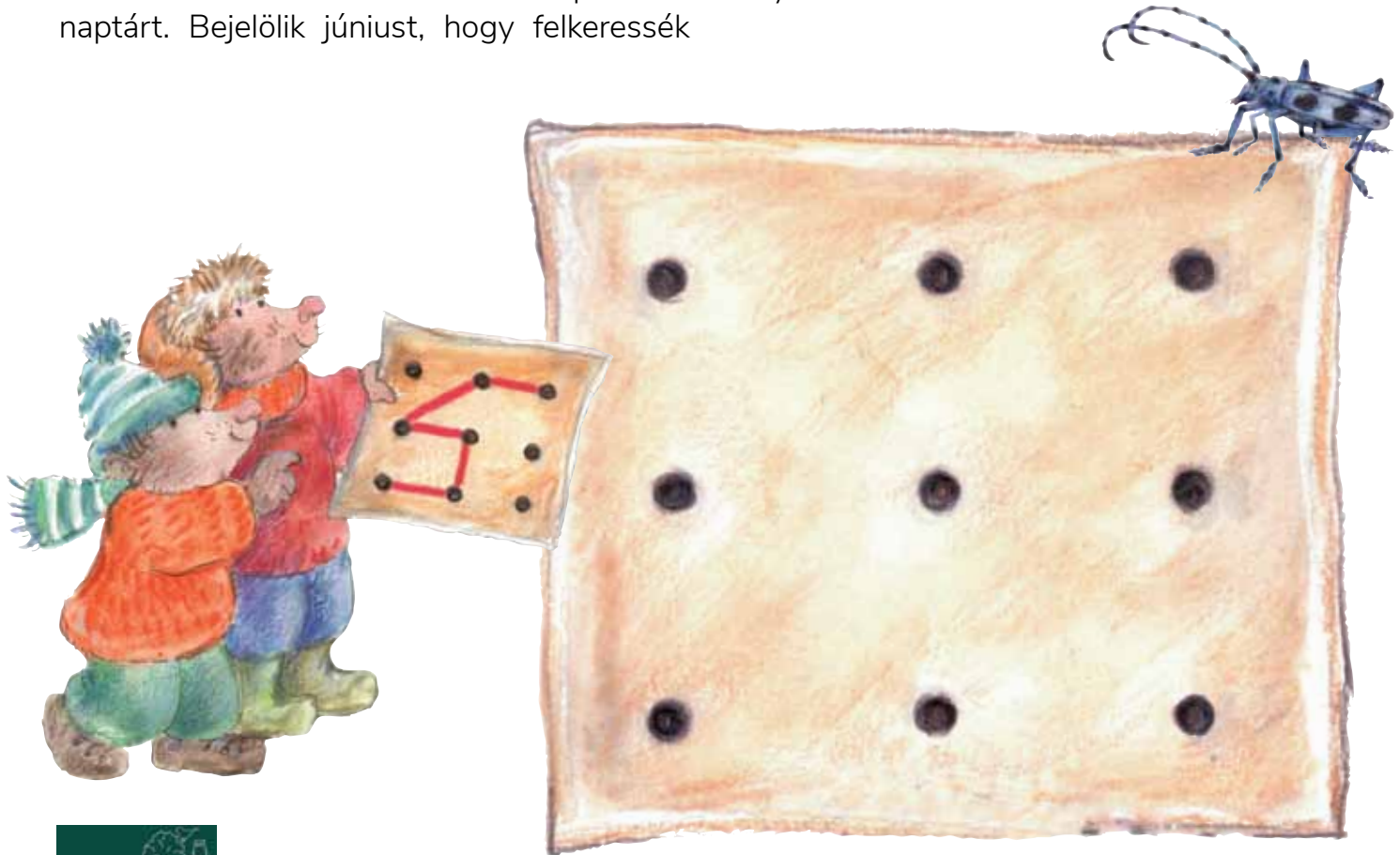
– Nem gondolhatod komolyan! Mindennek, ami itt van, itt a helye. Nézd csak ezt a fát, a lábam alatt. Mennyi életnek ad otthont! Téltre kérge alá bújnak a rovarok. Belsejében lárvák fejlődnek. Gombák fonalai szövik át. Moha telepszik meg rajta. És itt van ez a kis lárvá. Most még szerényen megbújva mozog. A biztonságos helyen eszik, fejlődik, hogy mikor eljön a június, az erdő éke legyen. Kék és fekete színben pompázik majd. Nagyon hosszú csápjai lesznek, kis fekete szőrpamacsokkal. Csak néhány napig lesznek

ilyen díszesek, addig pedig egy korhadó fatörzsben töltik első 2–4 évüket. De ha te most a fatörzset elviszed, oda lesz az otthona.

Megenyhül a bagoly ezekre a szavakra. Innentől kezdve ő vigyáz majd, hogy a korhadó fákat mindenki a helyükön hagyja.

A két kis vakond hazaérve fellapozza a naptárt. Bejelölik júniust, hogy felkeressék

majd az öreg bükköt. Most csak egy lárvát tartalmaz, akkorra már kifejlett havasi cincér otthona lesz. Két rovar-rajz kerül a naptárba: az egyiknek pont olyan hosszú a csápja, mint a teste, a másiknak még annál is hosszabb. Előbbi lány, utóbbi fiú. Júniusban kiderül, hogy melyikkel találkoztak.



Írta: RÉS KATALIN  
Rajzolta: BAK SÁRA

Vezesd Kukucsit és Vincét a cincérhez! A kezükben levő térkép alapján másold át az útvonalat.

# Farsangoló február



A farsangi kalapot kör alakú, színes papírból vágjátok, és tekerjétek tölcser formájúra. Díszítsétek krepp-papírral, fonallal, festéssel.



Díszítsétek az osztálytermeteket nagyméretű farsangi papírbábokkal. A testük, kezük, lábuk harmonika-hajtással készül.

Itt a farsang, áll a bál, keringőzik a kanál **Szigeti Anna-Mária** osztályában, a marosvásárhelyi G. Coşbuc Iskolában. Tavaly farsangkor ötletes bábok készültek egyszer-használatos fakanálból.



A szilágypaniti óvodában **Fazakas Ildikó** csoportjának termét papírtányérokból készült tukánok díszítik.



A színes papírlapokat kör alakban ragasszátok egymáshoz. Szemet, száját, orrot, kalapot is ragasszátok a bohócnak.



**Trombitás Vera,**  
Kolozsvár

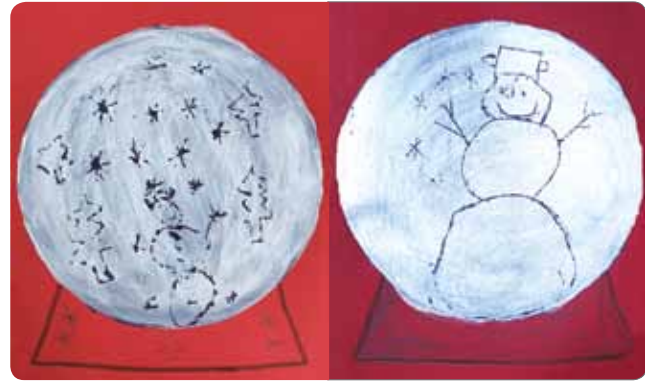


**Jakab Erika** csoportjában, a Kolozsvári Református Kollégium óvodájában pecsételéssel készültek a jegesmackók. A füleket papírból vágták.

Terveztek téli sálát: rajzoljátok rá, mi történt veletek a vakációban. (**Grubanov Emília** rajztanár ötlete, Szabadka)



A karcolós technikával készült hógömböket **lankó Hajnalka** óvónő küldte be a kolozsvári Napsugár óvodából.





# Csipike postája

Kedves barátaim! Akár kibújik, akár nem a medve a barlangból, járjatok a havas erdőn, ha van a közelben, és van felnőtt, aki veletek megy! Figyeljétek meg, bújnak-e már a rügyek az ágak hegyén. Igyatok illatos teát, és tervezzétek meg farsangi jelmezetek! Melyhez hasonló jókat: Csipike



**Kulcsár Barbara,**  
Sárvásár



**Iszlai Karola Tekla,**  
Marosvásárhely



**Herceg Eszter,**  
Erdőszentgyörgy

**Somodi Krisztián,**  
Marosvásárhely



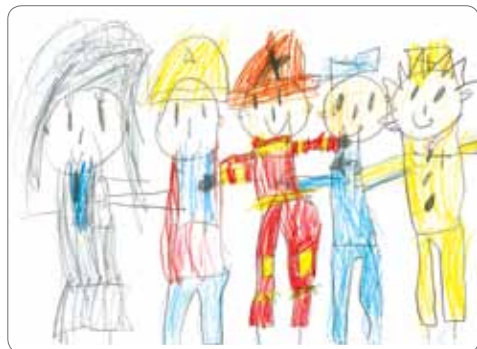
**Toadere Lydia,**  
Kolozsvár



HAVASI CINCÉR



Vágd ki a bélyeget,  
és ragaszd a  
gyűjtőlapodra,  
a többi mellé.





Hűségese olvasóink:



**Kövári Renáta** osztálya, Tekerőpaták



**Sólyom Andrea** osztálya, Zilah



**Tóth-Batizán Illangó**, Marosvásárhely

A fenyőfa

Hallottatok már a fenyőfáról? Ha nem, akkor most elmesélem... Egyszer volt, hol nem volt, az erdő közepén volt egy fenyőfa. De nem akármilyen fa, hanem varázsfafa volt. Ezt még ő sem tudta magáról, mert gyerek volt. Vagy mégsem? Hát olyan tízéves volt, vagy, hogy röviden elmagyarázzam, tinédzser volt. A varázslatos az volt benne, hogy amikor leszállt az est, a fa életre kelt. De ő, mint mondtam, nem tudta ezt, mert neki a reggel este és az este reggel, mint a bagolynak! Nehogy azt higgyétek, hogy nem unatkozott, mert igen, unatkozott. Egyszer egy kék kismadár repült oda, és így szólt:

– Miért búsulsz?

Így felelt a fa:

– Unatkozom.

– Ha csak ez a baj, én könnyen segíthetek, a játszótársad leszek.

Ez volt a fenyőfa meséje. Itt a vége, fuss el véle!



**Kulcsár Márta**

csoportja,

Szilágyperecsen

**Buzogány Erzsébet** és

**Nagy Hajnal** csoportja,

Székelyszenterzsébet



## TÁMOGATÓINK



Ára 9 lej





# Cinci és Gombi

Dübörög a nagydob!



Ki a félelmetesebb?



Érkeznek a maskarák?





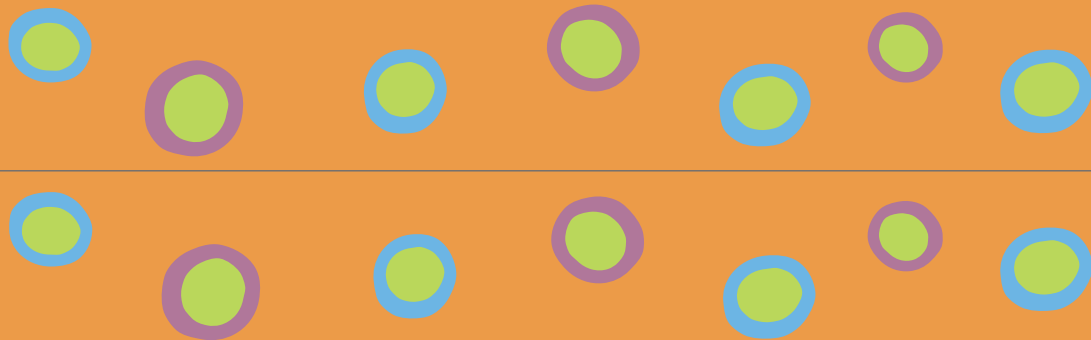
## Bohóc



Itt ragasztózd!



Itt ragasztózd!



Vágd körbe a formákat. A bohóc karikájának két csíkját ragaszd össze kör alakban. A kezét, lábát a jelzésnél hajtsd be, majd ragaszd a papírkarika belsejébe. Kezdődhet a karikázás, forgás, pörgés!



## Szemüveg

A farsangi szemüvegre ragaszd rá a szárait két oldalon, miután behajtottad a jelzett részt. Díszítsd ki a szemüveged.

